

Arrest

nr. 78 960 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 14 juni 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 27 juli 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing op 22 augustus 2011 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 70 159 van 18 november 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 21 december 2011 heeft verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 2 januari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.07.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 22.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 21.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie van de overlijdensakte van haar broer voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene zal uitgeschakeld worden omdat ze een gelovig persoon is waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar afkomst een grote rol heeft gespeeld in haar leven en ze dat ze hierdoor zich noch in Armenië noch in Azerbeidzjan kan vestigen. Overwegende dat het CGVS reeds stelde dat 'met betrekking tot uw verklaarde lidmaatschap van de Evangelische kerk kan er volledigheidshalve nog op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat religieuze minderheden, waaronder leden van de Evangelische kerk, sociale discriminatie en intolerantie kunnen ondervinden van de bevolking en geestelijken van de Armeense Apostolische kerk. Er is echter geen sprake van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.' Overwegende dat betrokkene geen documenten voorlegt die deze conclusie kan weerleggen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 52, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Vervolgens zet verzoekende partij in een derde en laatste middel uiteen waarom de bestreden beslissing volgens haar

een schending inhoudt van artikel 15 sub c van de voormelde Richtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij stelt dat er in Armenië tot op heden verscheidene mensenrechtenschendingen voorkomen ten aanzien van religieuze minderheden, waartoe zijzelf behoort. Omdat zij het slachtoffer is van discriminatie op basis van haar religieuze overtuiging, dient zij als vluchteling te worden erkend. Zij stelt dat dergelijke asielaanvraag in elk geval minstens grondig dient te worden onderzocht en dat verwerende partij zich niet zomaar kan beroepen op eerdere beslissingen van jaren geleden om te beslissen dat haar asielaanvraag niet in overweging dient te worden genomen. Verzoekende partij meent dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 52 § 1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar de vorige beslissing en dat voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat geen sprake is van nieuwe gegevens. Verzoekende partij wijst erop dat zij in werkelijkheid immers een viertal nieuwe stukken heeft neergelegd omtrent de identiteit van de priester, terwijl in de eerste negatieve beslissing van de commissaris-generaal nog werd gesteld dat er onduidelijkheid heerste over de identiteit van de priester. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij niet eens de moeite gedaan om de inhoud van deze stukken te onderzoeken. Er werd zelfs niet omtrent de inhoud gemotiveerd, doordat exclusief werd verwezen naar een voorgaande beslissing die genomen werd op een moment dat zij nog niet het bezit was van deze stukken. Verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat niet van haar kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

Verzoekende partij zet voorts uiteen dat de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, die werd omgezet in de vreemdelingenwet, de subsidiaire beschermingsstatus heeft ingevoerd. Zij wijst erop dat de asieliinstanties thans niet enkel dienen te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus kan verwerven, maar tevens dienen na te gaan of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verzoekende partij vermeldt dat *in casu* niet gemotiveerd werd waarom verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend. Volgens verzoekende partij is het minstens zo dat de situatie in Armenië niet toelaat dat verzoekende partij wordt teruggestuurd naar een land waarvan verwerende partij zelf stelt dat er sprake is van discriminatie en intolerantie op basis van religieuze overtuigingen. Zij verwijst dienaangaande naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoekende partij in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Verzoekende partij wijst er, verwijzend naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, verder nog op dat zij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico loopt op bedreiging, wat volgens haar ook door verwerende partij met zoveel woorden wordt erkend. Verwerende partij had zich ervan moeten vergewissen dat zij geen enkel risico loopt om een mensonterende behandeling te ondergaan indien zij terugkeert naar haar land van herkomst, ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielaanvraag. Het automatisch afleveren van een weigering tot inoverwegingname van diens asielaanvraag, zonder dat er een werkelijk onderzoek terzake heeft plaatsgevonden levert aldus een manifeste schending op van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, dat handelt over het recht op veiligheid en vrijheid, merkt de Raad op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 5 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

De schending van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet kan door verzoekende partij niet dienstig worden ingeroepen daar onderhavige bestreden beslissing niet uitgaat van de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

2.2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekende partij betoogt dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en dat voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat er geen sprake is van nieuwe gegevens, terwijl zij wel een

viertal nieuwe stukken neerlegt omtrent de identiteit van de priester, waarvan verwerende partij de inhoud niet eens zou hebben onderzocht, stelt de Raad ten eerste vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt, zij geen stukken omtrent de identiteit van een priester heeft neergelegd. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij enkel een kopie van de overlijdensakte van haar broer voorlegt die reeds op 27 juni 2009 in België is overleden (administratief dossier, verklaring van 2 januari 2012, rubriek 37). Verwerende partij stelt desbetreffend in haar beslissing dat dit document niet het persoonlijk karakter van haar problemen kan aantonen. Deze motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt derhalve duidelijk dat het enige document dat verzoekende partij heeft bijgebracht door verwerende partij werd onderzocht. Verwerende partij zet in haar beslissing eveneens op een duidelijke manier uiteen waarom dit document niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden weerhouden. Ten tweede verwijst de Raad, met betrekking tot het argument van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en dat voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat geen sprake is van nieuwe gegevens, naar wat verwerende partij desbetreffend stelt in haar beslissing: *“Overwegende dat betrokkene een kopie van de overlijdensakte van haar broer voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene zal uitgeschakeld worden omdat ze een gelovig persoon is waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar afkomst een grote rol heeft gespeeld in haar leven en ze dat ze hierdoor zich noch in Armenië noch in Azerbeidzjan kan vestigen. Overwegende dat het CGVS reeds stelde dat ‘met betrekking tot uw verklaarde lidmaatschap van de Evangelische kerk kan er volledigheidshalve nog op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat religieuze minderheden, waaronder leden van de Evangelische kerk, sociale discriminatie en intolerantie kunnen ondervinden van de bevolking en geestelijken van de Armeense Apostolische kerk. Er is echter geen sprake van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.’ Overwegende dat betrokkene geen documenten voorlegt die deze conclusie kan weerleggen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.”* Zoals reeds gesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij wel degelijk het door verzoekende partij effectief neergelegde stuk heeft onderzocht en beoordeeld. Waar verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft verklaard dat zij vreest in haar land van herkomst te worden uitgeschakeld omdat ze een gelovig persoon is, verwijst de Raad naar het motief in de beslissing waarin wordt gesteld dat verzoekende partij voor deze verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt en dat verzoekende partij geen documenten voorlegt die de conclusie van de commissaris-generaal dat, hoewel uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat religieuze minderheden sociale discriminatie en intolerantie kunnen ondervinden van de bevolking en geestelijken van de Armeense Apostolische kerk, er toch geen sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, kan weerleggen. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat de elementen die als nieuwe gegevens naar voor worden gebracht, dienen te worden beoordeeld in het licht van de eerdere asielaanvraag van verzoekende partij. De door verzoekende partij verklaarde vrees omwille van haar lidmaatschap bij de Evangelische kerk, werd reeds voorgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelde in zijn beslissing van 27 juli 2011 deze vrees als ongegrond. De Raad heeft in zijn arrest nr. 70 159 van 18 november 2011 dit oordeel bevestigd. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te besluiten dat de afkomst en de religieuze aanhorigheid van verzoekende partij geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet daar dit elementen betreffen die reeds bij de eerdere asielaanvraag konden worden bijgebracht en in overweging werden genomen.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij als vluchteling dient te worden erkend en dat zij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omdat de situatie in Armenië niet toelaat dat verzoekende partij wordt teruggestuurd naar een land waarvan verwerende partij zelf stelt dat er sprake is van discriminatie en intolerantie op basis van religieuze overtuigingen en waar verzoekende partij hierbij vermeldt dat *in casu* niet gemotiveerd werd waarom zij de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de

vreemdelingenwet heeft aangevoerd. De commissaris-generaal heeft naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij reeds omstandig gemotiveerd waarom haar noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verwerende partij heeft in haar beslissing geoordeeld dat verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Middels aangaande argumenten in het verzoekschrift toont verzoekende partij niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie is gekomen. Verzoekende partij wijst in verband met haar argument dat zij minstens de subsidiaire bescherming dient te verkrijgen weliswaar op het bestaan van "*mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*". Uit deze uiterst vage formulering kan echter niet worden afgeleid over welke rapporten het juist gaat. Verzoekende partij toont middels dergelijke algemene en vage verwijzing niet aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Waar verwerende partij ook nog de schending aanvoert van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het land van herkomst van verzoekende partij docht enkel stelt dat zij het Belgische grondgebied dient te verlaten. Verder stelt de Raad dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zoals reeds gesteld, maakte de toetsing van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, reeds het voorwerp uit van de beoordeling van haar eerste asielaanvraag waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Aangezien in de bestreden beslissing, die bovendien verwijst naar de eerdere beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag en waaruit blijkt dat de situatie zoals omschreven in artikel 3 EVRM reeds werd beoordeeld naar het land van herkomst toe, evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van voormelde bepalingen vastgesteld worden. Waar verzoekende partij nog betoogt dat artikel 3 EVRM werd geschonden doordat niet werd onderzocht dat zij, los van de geloofwaardigheid van of gegrondheid van haar relaas, "*louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging*" liep, een element dat volgens haar niet door verwerende partij werd onderzocht, wat een manifeste schending uitmaakt van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekende partij impliciet stelt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad merkt desbetreffend op dat de inhoud van artikel 48/4, § 2, c, ruimer is dan art 3 EVRM. Hierbij merkt de Raad wederom op dat de toetsing van het relaas van verzoekende partij aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet reeds heeft plaatsgevonden bij de beoordeling van diens eerste asielaanvraag en dat verwerende partij zich in haar beslissing slechts uitspreekt over het al dan niet bijbrengen van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet juist of kennelijk onredelijk is, en evenmin dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* niet aan deze verplichting is getoetst gekomen.

2.2.4. Waar verzoekende partij ter zijde opmerkt dat de motivering in evenredigheid met het belang van de bestreden beslissing dient te zijn, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat

niet het geval is. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

2.2.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat waar verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, de behandeling van een tweede asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Met betrekking tot de door verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3 tot en met 6, die zij in de inventaris aanduidt als "*nieuwe stukken bij de tweede asielaanvraag*" stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aanduidt wat zij hiermee wenst aan te tonen en evenmin stelt wat deze documenten concreet voorstellen. Daarenboven wijst de Raad erop dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling en mede door het niet verduidelijken van het doel van het bijbrengen van deze documenten deze documenten niet in overweging.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT